

(א) (קדושין עו.) יבמות יא:
מד; (ב) נגעים פ"ד מ"א,
ג) נ"א האמר, (ד) נגעים
פ"ד מ"א ערכין י: כריתות
ט; (ה) [ג"ל רבין], (ו) נזיר ט.
זבחים עו. מנחות קה.,
(ז) [ויקרא יד],

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה למחרת וכו'
בספק מזורע איירי וקאמר
למחרת טבילתו שהוא יום
הבאת קרבנותיו מביא את
אשמו כו' והך דריש"א:
(ב) בא"ד אינו יודע אם
נטהר מצרעתו אי לאו:

מוסף רש"י

[illegible]

היא תועבה. במחזור גרושתו כתב (דברים כד) כי תועבה היא: **השני מה תהא עליו.** היאך יטור לקדשים שאילו היה מלורע חזירו חי אע"פ שנתערבו קרבנותיהם זה יקרב לשם מי שהוא זה יקרב לשם מי שהוא או אם מת האחד והיו שני הקרבנות צפנינו היו הקרבנות מתים זה מקרבן קרבן אחר אבל עכשיו אינו יכול להקריב את זה שמא של מת הוא והיו חטאת שמתו צעליה וקרבן אחר נמי אינו יכול להביא שמא אותו שקרב היה שלו ונפטר וממא מצוי חולין לעזרה ואינו יכול להתנות בנדבה שאין חטאת צהה נדבה ואפי' לרבי שמעון דלמר לקמן אשם קרב מספק על תנאי א"כ הוא חייב קרב חסד הרי זה לאשם ואם לאו הרי זה שלמי נדבה הני מיילי אשם שמתן דמו דומה לשלמים אבל חטאת שאין מתן דמה דומה לשלמים אינו יכול להתנות ולומר אם קרבה חטאת הרי חטאת זו שלמי נדבה דמתן דמה היכי ליעביד ליעביד ארבעה מתנות ולמעלה מחטת הסיקרא שמא שלמי נדבה יניחו ואם שתי מתנות ולמעלה מחטת הסיקרא שמא חטאת הוא: והוי ליה עני. וראוי להביא דבלות וחטאת העוף צהה בספק ואין שם משום מציא חולין בעזרה: והא איכא אשם. שהוא בעשיר ובעני והיאך הוא מציא אשם מספק למא מייתי חולין בעזרה: אמר שמואל. הך תקנתא

דרכי ירשע כשהביא את אשמו קודם מיתת חזירי אצל אם לא קרב אין לו תקנה: **אי רכבי יהודה**. לאמר אין אשם בא על תנאי ומשום הכי ליכא תקנתא באשם: **הא אמר אשם קבע**. ואם קרב את אשמו לית ליה תקנתא בחטאת דאשם שהביא בעשירות קבע את שאר קרבנותיו בעשירות ואין יכול להביא את חטאתו עני: **מאורע שהביא**. אחד מקרבנותיו: **והעשיר**. עד שלא הספיק להביא את כולו או עשיר והעני: **הכל הולך אחר חטאת**. אם הביא חטאת גדלות מקריב נמי ועולתו גדלות ואם בעשירות מקריב נמי עולה בעשירות: **אחר אשם**. אם כשהקריב אשמו היה עשיר יקריב את האחרים בעשירות: **אחר לפורים**. שתי זפרים חיות טהורות שהיה כהן מטבח בהם את המאורע שבעה ימים קודם תגלחתו ולא קרבן הן ושוות בעשיר ובעני ואם באותה שעה היה עשיר מביא כל קרבנותיו בעשירות. וטעמא דכולהו מפרש בזכריות [טז] שאין לא תשיב צדו דתורתו רבי שמעון סבר טהרות דבר המכפרו ורבי יהודה סבר דבר המכשירו והיינו אשם שממנו נותן על הבהמות ורבי אלעזר סבר דבר הגורם לו טהרה ומאי נינהו זפורין: **ואי רכבי שמעון**. לאמר אשם לא קבע והלכך אפילו הקריב את אשמו כשהוא עשיר יכול להביא חטאת עני למה ליה לשמואל לאוקומי כשקרב אשמו כשהוא עשיר יכול להביא חטאת עני אפילו לא קרב נמי איכא תקנתא באשם לאתויי אשם מביאו ולומר אם קרבן שקרב של חזירי הרי זה שלי ואם שלי היה הרי זה לשלמים: **למחרת**. בספק מאורע קאי וקאמר למחר של טבילתו שהוא יום הבאת קרבנותיו מביא את אשמו כו':

(דף קה.) ופי' רש"י שם למחרת ביום ס"א והכל אחד הוא שיום ס"א נזיר טמא הוא ואז תגלות שניה שלו והכי מתניא בתוספתא דמזיר טמא ספק מזורע טהור אבל דלאי מזורע היה פירוש הוא יודע שהיה אבל אינו יודע אם יצא נטמא בצרעתו אי לאו אוכל בקדשים לאחר ס' נזיר טמא אמה וצריך אמה לעשות כל דין נזיר טמא ואחר תמחיל לו לגלגל אומר לו טהור הוא ואין טהור מגלגל פחות מל' יום פירוש שגלגל אומרים לו נזיר טהור אמה ואי אמה מגלגל אלא על הדמים שחטאת עולה ושלמים ואין מעבד אותו מגלגל אלא אחד מהן כיצד הדבה וכשחזקו דמה יכול לגלגל פירוש לכך יתנה מן העולה ולא מן הזיר טעונים תנופה וזהו ספק מזורע ואינו יכול להניף ועוד שהן להתנות שהיה מוכרח לגלגל אלא בזריקת דמי העולה כיצד יעשה חיים ומוציא צפור דרור פירוש כדקדק על המתורעבים בתגלותם הראשונה זו של תומאה היא ואין מתחיל גירות טהרה עד שיצא חטאא

ה'יא תועבה ואין בניה תועבין. וא"ת מה צריך והא פרכין אהל וחומר דאלמנה לכהן גדול מה לאלמנה לכהן גדול שכן היא עצמה מתחללת וליכא למימר דלאו פירכא גמורה היא דהא על ידי הך פירכא הדר ציה צפ' החולץ (יבמות דף מד.) מהא דקאמר הכל

מודים במחזיר גרושתו שהולד פגום
מקל וחומר דאלמנה לכהן גדול ואומר
אלא אי איתמר הכי איתמר ועוד
קשה דבפ"ק דיבמות (דף ט:.) קאמר
רבי יוחנן בן נורי כ"ל נעשה כדברי
ב"ה שמתירין את הנרות לשוק בלא
חליצה ויבום הולד פגום לדברי ב"ש
ומנלן דהוי פגום אי מקל וחומר
דאלמנה לכהן גדול איכא למיפדך כי
הכא וי"ל אהך קושיא בתרייתא
דנפקא לן הולד פגום בנרות לשוק
מהיא תועבה ואין בניה תועבין ממלך
דבעלמא אפילו בניה תועבין מיהו
בשמעתא ליכא למימר דמשום הכי
נקט להאי קרא אע"ג דלא ריכך
משום דשמועיתא דאינטרין ליה ר'
יהושע למדרש בעלמא כגון ביבמה
לשוק דבניה תועבין דבשמעתין
דיבמות אית ליה לר' יהושע דהולד
של נרות כשר לשוק דקאמר בני
נרות אחי מעיד לכם וי"ל אי לאו
מיעוט דהיא הוה מפקינן דולד פגום
משום דטומאה כתיב בה כעריות
ואפי' למ"ד דלא קאי טומאה אללא
אסותה דכיון דליעקר איעקר מ"מ
לשון תועבה הוה אמינא דהאי נמי

אזנים אי לאו היא א"נ הא דמיימי הכא קרא דליא תועבה היינו
משום דלא נילף מאלמנה לכהן גדול ומעבד ונכרי דתתחלל כר'
ההוא דפי' בתרא דקדושין (דף פח:) **ומת אחד מהן**. תימה למאי
דקס"ד דלא קרב אשמו וכדנטי רב ששת לאוקומי בלא מת נמי היינו
יכולין לשאל היאך יקרב השני הלא אינא יודעין מי נפטר כבר
מקרבן ולמי יעשו מתן בזהות מדא האשם שלא קרב וי"ל יכולין
ללעשות ולמי אשמו ואי משום סמיכה יקריבו בלא סמיכה משום תקוני
גבא: **למיביא הטאת העוף הבא על הספק**. וקשה דנגטיין
פרכי כל הני (דף פח:) גבי השולח טחלוט ממדינת הים ואוקמיה
רב פפא בחטאת העוף היכי קאמר בתרא דהכי וזריכי כו' אבל טחאת
העוף מספקא לא ליימי חולין לעזרה והא אמרינן בשמעטין דבא
על הספק וי"ל דהכא כשהמזויר לפנינו משום תקוני גבא מקריצין
אותו אספקא הואיל ואינו יכול לתקן בעיני אחר אבל התם שהבעלים
במדינת הים אס היה מת אין לו דין חטאת להיות קרב ואז לא
יקריצוהו מספק: **דתנן מצורע שהביא קרבן עני וכו'**. דתנן
גריסי' ואע"ג דדברי ר' אליעזר אינן שונים במסנה לא חל להאריך
ולומר תניא ר' אלעזר הואיל ולא היה קריך לדבריו כ"כ אלא לזרי
ר"ש ור"י אבל בערצין פרכי הש"ד (דף פח:) קאמר תניא ר' אליעזר
בן יעקב אומר כו' ושלשטן מקרא אחד דרשו:

למחרת מביא אשמו וזוגו עמו. פירש"י בספק מצורע
 איירי (ה) למחרת טבילתו שהוא יום הבאת קרבנותיו
 והך ברייתא מייית לה צוזחיס פ' התעורבות (דף עו.) ושם פ'
 רש"י למחרת ביום שמיני לזרעמו וה"ז מייית לה בזמנות פרק בתרא
 בזמקום שמיני לזרעמו אלא שהוצרך להתאחר ס' יום משום דשמא
 ספק מיר טמא ספק מיר טהור אבל ודאי מיר היה ספק מצורע
 י"ז אבל אינו יודע אם נטמא למת או לאו וכן יודע הוא שמצורע היה
 יום ושותה יין וטומאה למתים לאחר מאה וכו' יום כילד צאומרים ה'
 יום טהרה יין ושנה וגלה והביא קרבן מנה ז' והוא ושנה ומצבס
 מיר טהור אתה לא ומנה כ"ג פירוש כדי להשלים ל' מנה ל' ובקש
 ויש עד שיזרק הדם עליו מאחד מקרבנותיו שהוא מביא ג' בהמות
 עושה מביא עולת בהמה ומתנה אם טהור הוא וזו חובה ואם לאו
 טמא שאין חטאת בהמה בזה על הספק וכן לא על השלמים ששלמי
 וזוין לחם וזרוע בזה ואין שלמים כללן וזוין מדבה הילכך אין יכול
 להחמיר עליו מביא פיילי חרס חדשה וזוין לתוכה רביעית יום
 והטמא העוף כדין מיר פירוש דשמא מיר טמא מנה וטמאה וטמאה
 טומאה שחטאתו מעצבתו אבל אשמו אינו מעבדו וישאף אותו

נח א מיי פט"ו מהל' איסורי ביאה הל"ב:
נח ב מיי פ"ה מהל' מחוסרי כפרה הל"ו:
ס ג מיי שם הל"ט וע"י צכ"מ:

תום' הרא"ש

[illegible]